

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15de Maj 1896.

45de Aargang.

Tale af Præsident George W. Cannon,

holdt i Morgan den 16. Februar 1896.

Jeg er meget glad ved at have Lejlighed til at samles med de Sidste-Dages Hellige i denne Stav. Jeg har, siden jeg forlod mit Hjem, søgt at erindre, hvor længe det er siden, jeg var her sidst. Det var, medens Præsident Taylor levede, og maa være tretten til fjorten Aar siden. Forskjellige Aarsager have hindret mig i at besøge Eder i den Tid. De tolv Apostle besøge Staverne regelmæssig; men jeg har i den senere Tid tænkt, at de øverste Præsidenter ligeledes saa vidt muligt burde aflægge Besøg blandt Folket. En af Grundene til, at vi ikke have besøgt Eder oftere, er den, at Præsident Woodruff ikke kan udholde Rejsens Besværligheder. Hans Helbred er god i Forhold til hans Alder (89 Aar), og han er i Stand til at udføre bethdeligt Arbejde, men han formaar ikke at rejse, som han har gjort tidligere. Jeg haaber imidlertid, at Præsident Smith og jeg maa være i Stand til at besøge Konferencerne og se Folket og lade dem se os, thi besynderlige Følelser an-

gaaende dem ere opstaaede paa visse Steder, og Ting, som forvolde mig megen Sorg, ere sagt om dem. Brangagtige Fremstillinger, for ikke at sige Bagvadtelse, om Kirkens øverste Præsidenter og nogle af de Tolv, have fundet Sted i den senere Tid i større Udstrækning blandt de Sidste-Dages Hellige, end jeg nogensinde kunde forestille mig. Der er Grunde for dette, som de fleste af Eder ere bekendte med. Politikken har forarsaget en bethdningsfuld Deling og nogle haarde Følelser paa visse Steder, og Mænd have tilladt sig at sige Ting, som de ved Beroligelse og under Guds Naunds Indskyldelse vilde gaae over. Det er mig ikke bevidst, at jeg har hørt Noget af denne Slags i denne Stav; men i nogle af Staverne har det eksisteret i en skrækkelig Udstrækning.

Jeg ønsker at sige til Eder, at Kirkens første Præsidenter, baade enkeltvis og som et Hele, have virket i een Hensigt og med fuldkommen Hengivelse til Guds Værk og dets Forfremmelse

paa Jorden. Det er maasse ikke upas- sende for mig at sige dette, efterom jeg er et Medlem af Præsidentklubben og derfor vel bekendt med dets Hensigter og Handlinger og med den Mand, som leder det. Præsident Woodruff, som for Tiden holder Rigets Møder her paa Jorden, er en Mand, om hvis gode Karakter jeg haaber, at det er unødvendigt for mig at tale. De, som kjende ham, vide, at en mere ustyldig, ærlig, retfærdig og hjærlig Mand har aldrig levet paa Jorden. Der har maasse levet Mænd med større Gaver — større i visse Retninger; men sikkert har ingen renere eller mere beskedne Mand nogensinde levet. Jeg har været bekendt med Kirkens ledende Mænd fra mine Drengaar, og jeg taler paa denne Maade om Præsident Woodruff med vel overvejede Ord, og jeg ved, at hvad jeg siger er stadfæstet i hans Levnet. Han arbejder endnu med Iver og Flid og haardere, tænker jeg somme Tider, end han burde gjøre for en Mand i hans fremrykkede Alder. De, som kjende ham personlig, vide, og de, som ikke gjøre det, have hørt, at han er den virksomste Mand, vi nogensinde have haft iblandt os. Herren har understøttet ham, aabenbaret ham sin Vilje og velsignet enhver Mand og Kvinde, som har adlydt hans Raad, og saaledes ved sine Betsignelser bevidnet, at det var hans Vilje, at de Hellige skulde lytte til hans Raad og adlyde dem. Angaaende Præsident Smith og mig selv vil jeg ikke tale videre, men kun sige, at vi have stræbt efter bedste Evne og med den Kraft, som Gud har tildelt os, at understøtte vor Præsident, at være forenede med ham og at udføre Guds Vilje, som den er bleven aabenbaret ved ham. Vi have hjulpet ham at bære Byrden, og vi have efter bedste Evne arbejdet i den Retning.

Jeg sofer til at sige, at vi have arbejdet i al Retfærdighed og med forenede Hensigter, med fuldkommen Hengivenhed og Uegennytte for Guds Sag, for at understøtte hans Værk og udføre de Pligter, der paahvile Kirkens Præsidenter. Vi have ikke staaet os selv i nogen Retning for at udføre dette, og vi have søgt med al den Magt, som Gud har staaet os, at gjøre os bekendte med Guds Vilje og Hensigter angaaende hans Folk og Værk her paa Jorden, for at vi kunne udføre de Pligter, der paahvile os i den ansvarfulde Stilling, vi indtage. Vi have ikke søgt denne Stilling. I vide meget godt, at Præsident Woodruff er en Mand, der ikke bejød den Slags Uegennytte eller Aspiration. Da jeg blev kaldet til at være Præsident Taylor's Raadgiver, bad jeg af min ganske Sjæls Evne ham og Raadet om ikke at vælge mig, men kalde en Anden til den Plads; thi jeg søgte, at hvilken som helst blandt de Tolv var bedre skikket dertil end jeg. Da Præsident Woodruff valgte Broder Joseph F. Smith til sin Raadgiver, udtrykte denne sig paa en lignende Maade, i det Mindste bad han ham foretrække en Anden. Med disse Følelser have vi modtaget vort Kalds Pligter, ikke for personlig Tilfredsstillelse, ikke for at vinde en fremragende Stilling, men for at gjøre det, som vi søgte var Guds Vilje. Jeg ved for vist, at Gud udvalgte Wilford Woodruff, Joseph F. Smith og George D. Cannon til at være Kirkens Præsidenter. Jeg kan bære Vidnesbyrd derom af min ganske Sjæl.

I Forbindelse med dette Evne ønsker jeg endvidere at sige, at vi have været forenede som een Mand fra Begyndelsen indtil nærværende Tid. Ikke saa meget som en Skygge af Splid har nogensinde krydset vore Sind. Vi have

været saa forenede, som det er muligt for kjødelige Mænd at være. Vi have glædet os derved, thi det har styrket vor Indsigt hos de Tolv og andre Embedsmænd i Kirken lige saa vel som blandt de Hellige i vore Forsøg paa at belære eller irettesætte dem, efter som Guds Aand har tilskyndet os. Jeg taler om dette fra et personligt Standpunkt. Jeg har sølt mig styrket, fordi jeg vidste, at vi vare Et i vore Raadslagninger, Overlæg, Beslutninger og Anskuelser angaaende Ledelsen af Guds Værk her paa Jorden. . Jeg ønsker ligeledes at sige til de Sidste-Dages Hellige, at den, der paa nogen Maade jætter sig op imod den Myndighed, som Gud har indsat i sin Kirke for at styre og lede dens Anliggender, vil falde, hvem det saa end er — selv om det var een eller flere af Apostlene; hvis de ikke ombende sig, vil Gud undrage dem sin Aand og Kraft. Han vil vise for Kirken, for dens Embedsmænd og for Verden, at det, som han forud har talt angaaende det hellige Præstedømmes Autoritet og den Urefrygt og Agtelse, som han ønsker skal vises det af hans Tjenere og Folket, er Sandhed og maa efterleves; i modsat Fald vil han undrage dem sin Aand og Magt. Der som Noget af Eder, Brødre og Søstre! have været hengivne til at knurre eller finde Fejl og have tilladt Eders Tunge at udtale Ting, der stride mod Evangeliets Aand, da lad mig sige til Eder i Dag, at I burde ombende Eder af ganske Hjerte, bøje Eder i dyb Ydmyghed og bede Gud om Tilgivelse for den Synd; thi det er en dødelig Synd.

De Mænd, der bære Præstedømmet, ere fejlbare, dødelige Mænd; de ere Syndere. Intet Menneſte, som nogenſinde har betraadt denne Jord fra Begyndelsen ned gjennem den hele Række af Præstedømmet i enhver Generation,

har været fri for Synd med Undtagelse af Guds Søn. Ethvert Menneſte har været en Synder og nødsaget til at erkjende det for Herren. Der gives ingen Undtagelse i denne Henseende undtagen Jesus Kristus. Dette er sandt med Hensyn til Kirkens Præsidenter, og det er sandt med Hensyn til Apostlene. Ikke desmindre har Gud udvalgt disse Mænd. De have ikke selv gjort det; men han har udvalgt dem og paalagt dem Præstedømmets Myndighed; de ere derved blebne hans Repræsentanter paa Jorden. Han har sat dem til at være Hyrder over Kristi Hjord og Vægtere paa Zions Mure. Han vil kræve nøjagtigt Regnskab af dem for den Baretægt og Myndighed, som han har betroet dem. De ville blive dømt paa Herrens Dag for hvad de have udført, saa vel som for Maaden, hvorpaa de have brugt deres Myndighed. Der som de have misbrugt den eller anvendt den til Ginder for Guds Værk og hans Børns Frelse, da Be dem paa Herrens Dag. Han vil dømme dem, og der som de fortjene Fordømmelse, ville de blive fordømte; men han giver ikke Myndighed til at dømme og fordømme Mænd uden gjennem de regelmæssige indsatte Raad i hans Kirke. Jeg siger som en Guds Tjener, at de, der løfte deres Haand og Køft mod det hellige Præstedømme, ville blive fordømte, der som de ikke ombende sig, og jeg ønsker, at disse unge Mænd og Kvinder, som ere tilstede i Dag, maa høre mit Bidsnesbyrd og erindre det, saa længe de leve.

Der findes mange Eksempler i Kirken, der egne sig til at bevise, hvad jeg har sagt. Oliver Cowdery modtog de samme Betsignelser og den samme Bestikkelse som Profeten Joseph; de bleve Begge ordinerede baade til det lavere og det højere Præstedømme af de samme Engle; senere saa han Guds

Son i Kirke Land Tempel; Moses gav ham Røglerne til Israels Indsamling, og Elias gav ham Evangeliet og Forjættelserne, som bleve givne til Abraham; ligeledes modtog han Røglerne af Elia*) (Elias) til at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene — den Mand, saa begunstiget af Gud, tabte, efter Alt, Guds Aand ved at modsætte sig Profeten Joseph. I en vis Forstand var han maaste Josephs Ligemand, og han betragtede sig uden Tvivl som saadan; men Gud havde givet Præstedømmets Røglere og

Myndigheden til at præsidere til Joseph, og fordi Oliver Cowdery ikke ærede det Præstedømme og den Myndighed, unddrog Gud ham sin Aand; han mistede sin Plads i Kirken, Præstedømmet blev taget fra ham og givet til en Anden, hvorom vi læse i Aabenbaringerne. Gud gav den Myndighed, som Oliver Cowdery bejød, til Hyrum Smith, Josephs Broder og Fader til Joseph F. Smith, som er tilstede i Dag. Oliver Cowdery kom ydmyg og angergiven tilbage og blev indlemmet i Kirken ved Daab. (Fortsættes.)

Frelse.

Dette Udtryk betyder i Almindelighed at redde fra Dødelæggelse, Fare eller stor Ulykke, befri fra Fjender eller vinde Sejr. Dersom vi kunne forestille os en Person, som forkaster Religion i enhver Form, og som aldrig bryder sig om Gud, Forudtilværelsen eller det tilkommende Liv — en saadan Person vil opfatte Ordet „Frelse“ i den ovennævnte Betydning. For ham vilde Frelse kun betyde Redning, enten formedelt Ulykteræf eller menneskelig Advarsel fra en tilstodende finansiel eller hvilken som helst anden Fare i det daglige Liv.

Set fra den religiøse Verdens teologiske Standpunkt betyder Ordet Frelse Forløsning fra Syndens Trældom og den evige Død, som Mennesket er udsat for, og Erhvervelse af vedvarende Ulyksalighed. Set i dette Lys betyder det en Forløsning, formedelt Guds egen fri Vilje og Naade, uafhængig af Menneskenes Handlinger, naar de kun

bekjende at tro paa Kristus og derved at blive befriede fra Elendighed, Biddelser og Fristelser i dette Liv og ved Døden overgaa til et evigt Hvilested, befriede fra Sorg og Stusselse — til et Sted, hvor al Virksomhed ophører. En saadan Uvirksomhed vilde, hvis den fandtes, standse al videre Udvikling. For dem, som tro paa Sjælevandring, vilde Ordet „Frelse“ betyde det Stadium, Nirvana, hvor Sjælen opløses, hvilket i Virkeligheden vilde blive Tilintetgørelse af Aanden.

Men hvilken Støn og herlig Betydning har ikke dette Ord for den, som besidder Evangeliets Lys — det Lys, i hvilket det fremtræder ved de Aabenbaringer, som Gud gav til Profeten Joseph Smith. For en Saadan betyder det Forløsning fra den Død, som stille ham fra Gud og den herlige Omgivelse i hans Forudtilværelse. Denne Proces i Forbindelse med Legemets Forvandling fra Dødelighed til Udødelighed vil forskaffe celestial Herlighed, det store Privilegium af en evig Fremadskriden og at blive lig vor Fader: „Været da

*) Elias efter den danske Bibel, Elia efter den tyske og svenske og Elijah efter den engelske. (Mal. 4, 5).

fuldkomne, ligesom Ederes Fader i Himlene er fuldkommen". (Mat. 5, 48.)

Frelse som ovenfor nævnt bestaar i at forløse det faldne Menneske eller underdanige Væsener og indbefatter alle Væsener, som nu leve, som have levet, eller som skulle leve paa Jorden herefter. Da disse Væsener gennemgaa to Sfærer, maa Frelsen indbefatte to Afdelinger, nemlig: Frelse for de Levende og Frelse for de Døde. Temaet: Frelse for de Levende, deler sig igjen i to Forgreninger, nemlig: Uvilkaarlig eller universal Frelse for Alle, og vilkaarlig eller individuel Frelse. Disse Forgreninger af Temaet ville blive forklarede senere.

Jeg skal nu forsøge at paavise de Grunde, som gjøre en universal Frelse nødvendig.

Vi vare i vor Forudtilværelse intelligente Væsener, levede i Guds Nær- værelse og havde Samsund med ham. Denne Tilstand udgjorde vor første Prøvestand, og vi forbleve trofaste under disse Omstændigheder. Som Belønning for denne Trofasthed erholdt vi det Privilegium at komme her paa Jorden og modtage et Tabernakel eller Legeme for vor Aand og derved blive skjænkede et Afkom, for hvilket vi formedelt Ændighed til Evangeliet og Trofasthed i vor anden Prøvestand kunne blive Frelser og omsider blive kronede som Jesu Kristi Medarvinger i Guds Rige. Som Følge af Adams Fald og vore individuelle Synder ere vi skilte fra vor forrige Omgivelse, hvilken Adskillelse udgjør den aandelige Død. Dette er Hovedgrunden — Synd og Overtrædelse — for Nødvendigheden af universal Frelse.

Videre angaaende Grunden til, at uvilkaarlig og universal Frelse er nødvendig. I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden. Og Gud plan-

tede en Have i Eden mod Osten, og der satte han Mennesket, som han havde skabt i sit eget Billede og i sin egen Lignelse, og sagde: „Du maa frit æde af alle Træer i Haven, men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt skal Du ikke æde“. Straffen for at handle imod denne Advarsel blev Døden (en Fordrivelse fra hans tidligere Omgivelse) for Adam og hans Efterkommere. „Ligesom Synden kom ind i Verden ved et Menneske og Døden ved Synden, og Døden saaledes trængte igjennem til alle Mennesker, idet de syndede Alle“, blev Straffen lige saa udstrakt som Slægten. Den gjør sig gjældende hos Enhver, som fødes til denne Verden. Det Spørgsmaal kan fremkomme: Er det saa, at denne Fordrivelse eller aandelige Død ubetinget er bragt over alle Mennesker, de Retfærdige og de Uretfærdige, de, som ere fødte i Pagten, og de, som ere fødte uden for Pagten? Ja, det er saaledes. Følgerne ere universal og uvilkaarlige. Hvad er den virkelige Beskaffenhed af denne Forandring? Det er, at Menneskene ved at fødes gjenneer Adams Slægtlinie blive udviste fra Guds Nær- værelse. Ydermere, Mennesket havde ikke Magt af sig selv til at forandre sin Stilling, men maatte stedse forblive et Udskud, hvis ikke en Forjoning for Adams Overtrædelse var bleven tilvejebragt.

Nu med Hensyn til Aarsagen, der bevirkede Nødvendigheden af vilkaarlig eller individuel Frelse. Ved at blive befriede fra Straffen, som paafulgte Adams Fald, og frigjorte fra den første aandelige Død ere vi bragte til Liv paany; men ved vore egne Synder ere vi igjen bortviste fra Gud og bringe en anden Adskillelse eller aandelig Død over os. Vi bringe os selv i denne Stilling ved vore individuelle Overtrædelser. Vi adskille os selv fra Herren

denne Gang, medens Adams Overtrædelse stilte os fra ham første Gang. „Den Bellystige er levende død, thi Rjødets Sands er Døden“.

Det fremgaar tydeligt af Ovenstaaende, at smaa Børn ikke paadrage sig den anden Adskillelse; thi den paadrages kun ved individuelle Synder, og smaa Børn ere fri for Synd. Jesus sagde: „Lader de smaa Børn komme til mig, og formener dem det ikke; thi Guds Rige hører Saadanne til.“ (Luc. 18, 16.)

Grunden, som nødvendiggjør den sidste Gren af Frelsen — de Dødes Afdeling — er denne: Efter at et Individ er kommet paa Jorden og blevet et underdanigt Bæsen (Love og Regler undergivne), som Præsident Young sagde, tilintetgjøres Lovens Krav ikke, selv om Aanden stilles fra det dødelige Legeme. Straffen for Overtrædelse gjør sig fremdeles gjældende for Individet. Det er derfor ikke undtaget hverken fra de individuelle eller universale Frelses Love.

Jeg har nu anført de Grunde, der nødvendiggjøre Frelsens forskellige Grene, og vil dernæst prøve paa at forklare, hvorledes Frelse kan erholdes.

Hvorledes blive vi delagtige i den uvilkaarlige eller universale Frelse? Som allerede nævnt blev den første aandelige Forvisning fra Guds Afsyn bragt over Menneskene uden nogen Skyld fra dets Side som et Hele. Derfor, efter som de ikke vare Deltagere i den Handling, der bragte Straffen over Alle, er det kun retfærdigt, at de ikke skulde tvinges til at tage Del i Løstjøbelsen. Jesu Videlse, Korsfæstelse og Død, Opfrelsen af Guds enbaarne Søn er den Erstatning, som blev givet for Adams Fald. Forløsningen er lige saa udstrakt og ubetinget som Faldet. Formedelst Erlæggelsen af denne Løsejøm ere vi levendegjorte paany fra vor

første aandelige Død; Bejen blev aabnet, saa at vi kunde vende tilbage til Gud. Kristus havde Livet i sig selv (Joh. 5, 25.), og derfor kunde Straffen for Adams Overtrædelse ikke ansøgte ham. Johannes den Døber sagde om ham: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd“. „Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske; thi ligesom Alle døde i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus“.

Vilkaarlig eller individuel Frelse erholdes ved at adlyde visse Principer eller Ordinanser i Evangeliet. Efter som den anden Adskillelse fra Gud sker ved individuel Overtrædelse, beror Befrielsen fra denne Død paa individuelle Handlinger, paa individuel Omvendelse fra Synd og Syndernes Tilgivelse. Det Hele i Livet beror paa den Rjendgjerning, at vi ville blive belønnede efter de Gjeringer, som vi have udført i Rjødet. Kun Tro og Gjerning kunne sikre os individuel Frelse. „Enden paa Sagen, naar Alt er hørt, er denne: Frygt Gud og hold hans Bud, thi det bør hvert Menneske at gjøre“. (Brød. 12, 13. 14.) „Thi os bør Alle at aabenbares for Kristi Domstol, at hver kan faa efter det, som sket er ved Legemet, efter det, som han har gjort, enten Godt eller Ondt“. (2 Cor. 5, 10.)

Efter som smaa Børn ere fri for Synd, er ingen Omvendelse nødvendig for dem; thi hvor der ingen Lov er brudt, fordres der ingen Straf. Derfor ere Børn fritagne fra disse Forpligtelser for at erholde Frelse.

Ku med Hensyn til Frelse for de Døde. Jesus sagde til Nicodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: uden Noget bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige“. Da Aanden, efter at den har forladt Legemet, ikke kan efterkomme Evangeliets

timelige Love, maa dette udføres af Stedfortrædere. Disse Ordinanier ere: Daab, Haandspaalæggelse for den Helligaand, Tvætning, Salvelse og Besegling; alle disse maa derfor udføres for den af Stedfortrædere; men efterjom hver Ordinause er forbunden med et Princip, og efterjom der er flere Principer uden Ordinanier, maa den Mand, som ikke annammede disse Ordinanier i Kjød, eller medens den var paa Jorden, anamme og anerkjende alle disse Principer for sig selv i Mandernes Verden; hvis den ikke gjør dette, da ville Ordinanierne, som bleve udførte af Stedfortræderne, ikke gavne den. Men hvis den annammer dem og viser Yhdighed derimod, vil den erholde Saliggjorelsens Fylde. „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?“ (1. Cor. 5, 29.)

Til Slutning vil jeg fremsætte Præsident Willard Dones smukke Dignelse, som viser Forstjellen mellem universal og individuel Frelse. Den vil gjøre denne Del af Temaet mere tydelig.

En Person, som er kommen her paa Jorden, har naaet til Ansvarligheds-Alderen og overtraadt Guds Love, befinder sig i samme Stilling som

en Mand, der er indesluttet i en Celle, som igjen er omgiben af en anden Celle. Den indre Dør — Døren til den Celle, som indeslutter Manden — er laaset paa den udvendige Side med en Hængelaas, og Kristus holder Nøglen i sin egen Haand. Den ydre Dør — Døren til den større Celle — er laaset paa den indvendige Side, og Nøglen er i den fangne Mand's egen Haand. Jesus Kristus har ved sin Forjoning oplukket den indre Dør og befriet Fangen fra den indre Celle. Det staar dernæst i Mandens Magt at udfri sig selv af den ydre Celle, dersom han ønsker at gjøre saa; han har Nøglen i sin egen Haand.

Saaledes er Menneket stillet med Hensyn til Frelsen. Formedest Adams Fald er Menneket stillet saaledes, at uden Kristi Forjoning kunde det umuligt opnaa Frelse; men efter at universal Frelse nu er tilvejebragt, staar det i Mennekets Magt ved sine egne Handlinger at bevirke sin individuelle Frelse, dersom det vil adlyde Evangeliet's Love og Ordinanier, som Gud har aabenbaret til Profeten Joseph Smith. — (Contributor.)

Le Roy C. Snow.

Tankeprog. Smaa Sjæle ere lette at fornærme, vanskelige at forjone.

— Resignation er Mod — ikke Fejghed.

— Vi ved ikke rigtig, hvor kjær vi have Nogen, før vi engang har forvoldt dem Smerte.

— Der gives Usandheder, der ikke gjøre En vred, og Sandheder, som man ikke kan tilgive.

— Den, som fatter Kjærlighed til sig selv, faar ingen Rivaler.

— Vi kunne ikke gjøre en Fjende til vor Ven ved Spøg, men ofte vor Ven til vor Fjende.

— Bedre alene end i slet Selskab.

Den 15. Maj 1896.

Et Blik paa Konferencen.

Den jeks og tredjindstyvende Aars-Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der afholdtes i Salt Lake City den 4., 5. og 6. April, var en mindeværdig Begivenhed. Store Mængder havde samlet sig fra alle Dele af Staten for at nyde hverandres Selskab, for at tilbede den evige Gud og for at modtage Belærelse om aandelige Gaver og Betsignelser. Herrens Aand hvilede i rigt Maal saavel over Talerne som over Forsamlingerne, og Følgerne ville uden Tvivl blive en fastere Beslutning om at tjene Herren, en nojagtigere Forening, mere fuldkommen Enighed i Troen og fornyet Haab om den endelige Sejr for Evangeliets Sandhed, som Gud har aabenbaret.

Værdifulde Værdomme bleve givne angaaende mange vigtige Emner, af hvilke to bleve særlig fremhævede; det ene var de Helliges Pligt med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse for alle Nationer, og det andet var Nødvendigheden af at gjøre Livets almindelige Affærer sekundære eller underordnede overfor de Ting, der høre til Herrens Tjeneste. Disse ere saa nøje forenede, at de ikke kunne adskilles.

Kirkens Mission er at forkynde Evangeliet, der blev aabenbaret fra Himlen, i den ganste Verden og at erklære Frelse til Jordens hyderste Ender. Embedsmændene og Individierne, som ere bestjæftigede dermed, ere efter Skriften Kristi Sendebud, og der er paalagt dem den Pligt at tilvejebringe et Forlig mellem Himlen og Jorden. Enhver Gave, som er tildelt Kirken, enhver Organisation indenfor dens Omraade og de forskjellige Erfaringer, som den har gennemgaaet, ere beregnede paa at gjøre dens Medlemmer bedre skikkede til at udføre denne høje og hellige Kaldelse, ikke alene ved at forkynde Sandheden, men ogsaa ved at efterleve den i det daglige Liv. Verden trænger lige saa meget til et retfærdigt Folk nu som den Gang, da gamle Israël blev valgt til at oplyse de himmelske Principer ved Eksempel som en Nation i det forjættede Land. Det Ansvar er paalagt de Hellige at bygge en forbindende Bro mellem en hurtig forsvindende Era og en ny, i hvilken Menneskene skulle opnaa en højere Fuldkommenhed end nogensinde tilforn i dets Historie. Kirkens Arbejde blandt Menneskenes Børn er vissefælgelig mærkværdigt.

Det er ojenfælnligt, at dette Arbejde ikke kan udføres med mindre Kraft end den, som fulgte Herrens Tjenere i forrige Tider. Den lille Flok Nazaræer, der stode for Verdens Døje i Begyndelsen af vor Era, bleve formanede til at forblive i Jerusalem, indtil de bleve isærte med Kraft fra det Høje. Det blev ligeledes eftertrykkeligt lært dem, at ved deres forenede Bestræbelser og ved den Forening, som følger af broderlig Kjærlighed, skulde de blive stærke til deres Arbejde. Guds Aands Indflydelse har altid bevaret denne Harmoni, medens den modfattede Magt har søgt at tilintetgjøre den. Mange Kampe i Kirkens tidlige Dage fandt Sted for at bevare Enighed i Tro og Gjerning, og Ingen kan

undersøge de Værdomme, som Gud har givet i vor Tid, uden at lægge Mærke til, at Aanden fremdeles stræber at bevare denne nødvendige Faktor i Kirkens Missions Arbejde til Verdens Gavn.

Det er unødvendigt at nævne, at det største Privilegium, som Mænd og Kvinder besidde, der indtage ansvarfulde Stillinger i Livet, er at have Vejledning til at erholde Raad fra dem, som ere begavede med større Visdom og mere Erfaring, end de selv have. Ikke heller er det unødvendigt at bevise, at uden dette Privilegium kan Forening ikke opnaas. Hvad er en Armé uden General, et Skib uden Styrmand eller en Familie uden Leder? En Kirke, hvis Medlemmer ikke have en mere paalidelig Autoritet, hverken i Himmelen eller paa Jorden, end deres egen Visdom og mere eller mindre korrekte Logik, er en Abnormitet, et Misfoster, og de, der betvivle det, kunne finde talrige Beviser derpaa i Kirkehistorien. Derfor, naar Kirkens store Arbejde tages i Betragtning og den Stilling, der fordres for at udføre det, forstaaes retteligen, ville de Værdomme, som bleve givne i den sidste Konference, regnes blandt de mest værdifulde, vi nogenlunde have modtaget gennem Guds inspirerede Tjenere.

De, som vogte paa ethvert Ord, Kirkens ledende Mænd og Andre tale, som ikke kunne fatte Bestaffenheden af det Værk, hvortil disse Ledere have viet deres Liv, og som staa paa Vagt for at finde Noget, der passer til deres egne vanartige Hensigter og til deres Modarbejdelseværk, ville naturligvis fremkomme med Beskyldninger mod saadanne Principer, selv om deres Rigtighed kan bevises ved den højeste Autoritet, der anerkjendes af Kristendommen. Men dette burde ikke foraarsage nogen Urolighed eller Betyrning. De Hellige, som ere trofaste og villige til at sætte de givne Instruksér i Udførelse, ville erkjende, at de ere paa den sikre Vej, og dette vil omstider blive klart for Alle. — *Deseret News.*

Den anden Dag var det store Tabernakel, der rummer omtrent 11,000 Mennesker, overfyldt, og et Møde blev samtidig afholdt i det nærliggende Forsamlingshus.

Nogle Blade her i Danmark have nylig optaget en Artikel om Mormonernes Aftagende og Raadvildhed paa Grund af Katolikkernes, Presbyterianernes, Metodisternes og andre religiøse Samfunds Missionsvirksomhed iblandt dem. Det ser ikke saaledes ud for os; men vi misunde dem ikke deres søde Drømme.

Afslutning.

Ældste H. H. Sundström løses fra at arbejde i Stockholms Konference. Han har arbejdet i nævnte Konference i over 25 Maanedes, udført en trofast Mission og løses med Tilladelse til at rejse hjem den 14. dennes.

Ældste Carl Hansen løses fra en to Aars trofast Mission i Kristiania Konference med samme Tilladelse.

Peter Sundwall,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet

over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 236).

Disse Quorumers og hver Enkeltts Bestemmelser skulle afgjøres i al Retfærdighed, i Hellighed og Hjertets Ydmyghed, Sagtmodighed og Langmodighed, og i det Tilfælde skal deres Bestemmelse være afgjørende. Men i Tilfælde af, at nogle af deres Bestemmelser blive gjort i Uretfærdighed, kan det fremføres for en almindelig Forsamling af de forskellige Quorumer, der udgjøre de geistlige Autoriteter i Kirken; under andre Omstændigheder kan der ikke appelleres til deres Kjendelse." (Bagtens Bog 3, 11.)

Disse ere de Indskrænkninger, der ere givne for disse i andre Henseender lige Quorumer, og i Tilfælde af, at det første af disse Quorumer enten er fraværende, tilintetgjort eller forkastet, paa hvem vil da Pligten og Ansvarret som præsiderende Autoritet komme til at hvile? — Vi kunne næsten lade Josephitterne selv svare paa dette Spørgsmaal. De sige:

„Lad os nu undersøge den Orden, som regulerer Præsidentskabet over Kirken. Antag, at den første Præsident er fraværende, hvem præsiderer da i Raadsforsamlinger eller i Konferencen? Raadsgiverne, begge eller hvem af dem, der er tilstede. Og hvorfor? Fordi de ere den højeste tilstedeværende Autoritet. Rigtigt! Her er altsaa Røglen, som lukker op for hele Hemmeligheden, vedrørende Kirkens Præsidentskab. Hør det derfor! Den højeste Autoritet præsiderer altid*).

Slutnings-Erklæringen er her næsten gjort saa stærk, som Ihyer kunne udtrykke den, og dertil svarer jeg: Det er sandt! Lad os dernæst betragte Situationen i Nauvoo efter Profeten Josephs Død og da se, hvor Præsidentskabet over Kirken vilde komme til at hvile, ifølge Josephitternes egen Lære, at „den højeste Autoritet præsiderer altid.“

Profeten Joseph, hans Broder Hyrum og Sidney Rigdon udgjorde det første Præsidentskab paa den Tid, da Martyr døden indtraf. Eftersom Joseph og Hyrum vare borte, var Sidney Rigdon den Æneste, som var tilbage af dette høje Quorum. Vi have allerede før omtalt Hr. Rigdons Forsømmelighed i sine Pligters Opfyldelse i de sidste fem Aar af Profetens Levetid, om Josephs Bestræbelser paa at blive ham føit og tillige om hans Forhold til Kirken paa den Tid, da hans to Medbrødre bleve myrdede i Carthage. Han forsøgte at blive befuldmægtiget til at fungere som Kirkens Formynder, men blev enstemmig forkastet af de samtlige Quorumer af Præstedømmet og de Hellige i Nauvoo. Dette havde de tydeligen Ret til at gjøre, og naar Sidney Rigdons Utrofasthed og Ubuelighed til en saadan Stilling toges i Betragtning, da kan ikke en Gang Josephitterne sige, at Kirken handlede urigtigt i at forkaste ham. Midt i den Forsamling, hvor han søgte at blive befuldmægtiget til at være

Ordt til de adspærte Hellige“, anført af Tullige i hans „Joseph Smiths Levnetsløb“, Josephitternes Udgave, Side 589—90.

*) Uddrag af et Skrift, udgivet af „Domorganisationen“ under Titlen: „Et Trostens

Kirkens Formynder, stod den Mand, som Profeten Joseph havde bestikket til at indtage Rigdons Plads, nemlig Amasa Lyman. Men Ældste Lyman var aldrig bleven foreslaet for Folket, saa at de kunde afgive deres Stemmer; derfor var hans Bestikkelse ikke fuldstændig, og han havde derfor heller ikke noget Krav paa at være en af Raadgiverne i Præsidentskabet. Ved Profeterne Joseph og Hyrums Død og den uværdige Sidney Rigdons Forkastelse mistede Kirken sit første Præsidentskab. Da Hyrum Smith faldt som Martyr, faldt med ham den eneste Mand, som Profeten havde bestemt til at være hans Efterfølger i Præsidentskabet, saa at ikke blot det første Præsidentskab blev borttagen for Kirken, men tillige den eneste Mand, om hvem Profeten havde udtalt som sit Ønske, at han skulde være hans Eftermand. Hvem tilkom det derfor at præsidere? Den næsthøjeste Autoritet i Kirken — de tolv Apostle. Og efterjom de besad samme Myndighed som det første Præsidentskab, var der Intet, som det første Præsidentskab kunde udføre, uden at de tolv ogsaa kunde udføre det. Saa længe det første Præsidentskab eksisterede, kunde de tolv kun virke under deres Bestyrelse, men nu, da der ikke var noget første Præsidentskab, saa stod de tolv i deres Stilling med fuld Magt

og Myndighed til at virke som Kirkens præsidierende Quorum.

Kirken blev ikke mere opløst paa Grund af Josephs Død og Sidney Rigdons Tilsidejættelse, end de forenede Stater blive opløste, fordi Præsidenten dør eller bliver anklaget. Da de tolv besidde samme Magt og Myndighed som det første Præsidentskab, have de alle Nøgler og al den fornødne Myndighed til at præsidere over Kirken samt til at tage Vedelsen af alle dens Anliggender og uhindret fortsætte Guds Værk.

Da Herren udtrakke sin Haand for at oprette sin Kirke i disse sidste Dage og anbetroede visse Mand Rigets Nøgler og Evangeliets Husboldning for sidste Gang og i Tidens Fylde, i hvilken Gud vilde samle Alt under et Hoved, baade det, som er i Himlen og paa Jorden, saa skulde man ikke antage, siger jeg, at han nogle saa Aar senere vilde lade den Kirke, som han havde skænket Lyset, blive formørket og gaa tilgrunde. En saadan Tanke er urimelig. Der er Intet i Alt, hvad Gud har aabenbaret, som tyder hen til, at han nogensinde tænkte paa, at den vilde blive opløst, men tvertimod er der al god Grund til at tro, at den vil vokse i Naade og Tro og vinde den ene Sejr efter den anden, indtil den, lig den lille Sten i Daniels Syn, vil blive til et stort Bjerg og opfylde hele Jorden.

(Fortiættes.)

Konferencemøde i Göteborg.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Peter Sundwall, Præsident over den Skandinaviske Mission, Theo. Tobiasson, Præsident over Göteborgs Konferencemøde, J. A. Carlsson, Peter

Svenson, C. E. Cederström, Abel Erickson, Nephi Anderson, John F. Jonason, Olof E. Olson, John D. Amundson, George S. Backman, Albert Barjen og Alfred Svenson.

Torsdagen den 25de April,
Kl. 8 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 81, Bøn af Præsident P. Sundwall og Salmen Nr. 12.

Præsident Tobiasen bød de Tilstevarende Velkommen.

Derefter afgave Grensforstanderne Rapporter over forskellige Grene for sidste Halvaar. Missionærerne havde arbejdet med Nidkærhed, og deres Arbejde var blevet vellykket.

Mødet sluttedes med Afhængelse af Salmen Nr. 55 og Taksigelse af Ældste John A. Carlson.

Søndagen den 26de, Kl. 10
Formiddag.

Mødet aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 246, Bøn af Ældste P. Svenson og Salmen Nr. 109.

Ældste Nephi Anderson afgav Rapport over Halmstads Gren.

Præsident Tobiasen oplæste følgende Rapport: Göteborgs Konference har 8 Grene, 12 Missionærer fra Zion, 2 indsofde Ældster, der virke som Missionærer, 43 Ældster, 23 Præster, 20 Lærere, 32 Diaconer, 388 Medlemmer, Totalsum 506. I sidste Halvaar bleve 16 døbt, 9 Børn velsignede, 5 emigrerede, 5 døde, og 2 bleve udelukkede. 5 Lokaler lejedes til regelmæssige Møder. Missionærerne havde besøgt 3435 Familier, haft 787 evangeliske Samtaler, afholdt 406 Møder, uddelt 3721 Skrifter og solgt 137 Bøger; 148 Personer betale Tiende, 180 abonnere paa »Nordstjärnan«. Konferencen har 9 Søndagsskoler, 7 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Mænds og 1 unge Kvinders Forening.

Salmen Nr. 70 blev derefter afsluttet.

Udskillige Missionærer afgave derpaa Rapporter over deres Arbejdsmarker.

Mødet sluttedes med Afhængelse af Salmen Nr. 167 og Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Eftermiddag Kl. 4.

Mødet aabnedes i Arbejderforeningens store Sal med Afhængelse af Salmen Nr. 196, Bøn af Ældste John A. Carlson og Salmen Nr. 76.

Tiden blev benyttet af Præsidenterne Tobiasen og Sundwall. De talte om Evangeliets første Principer og om Nødvendigheden af at holde Guds Bud.

Eftermiddag Kl. 8.

Mødet aabnedes i det sædvanlige Forsamlingslokale med Afhængelse af Salmen Nr. 116, Bøn af John F. Jonason og Salmen Nr. 104.

Ældste Peter Svenson bar Vidnesbyrd om Evangeliets Principer.

Salmen Nr. 77 blev derefter afsluttet.

Præsident Sundwall talte en Tid til Undervisning og foreslog derpaa først Kirkens og derefter Konferencens Autoriteter som følger: P. Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, Theo. Tobiasen, Præsident over Göteborg Konference og Forstander for Göteborg Gren med John A. Carlson som Medhjælper, E. P. Erickson, Forstander for Vingåkers Gren med Albert Larjen som Medhjælper, Lars W. Hendrickson, Forstander for Skövde Gren, George S. Backman, Forstander for Jönköpings Gren med John F. Jonason som Medhjælper, Olof E. Olson, Forstander for Westerviks Gren, Nephi Anderson, Forstander for Halmstads Gren med Alfred Svenson som Medhjælper, og C. E. Cederström, Forstander for Trollhättens Gren med John D. Amundson som Medhjælper.

Alle Forslagene bleve enstemmig vedtagne.

Konferencemødet sluttedes med Afhængelse af Salmen Nr. 98 og Takfigelse af Præsident Tobiasen.

Mandag den 27., Form. Kl. 10 blev der afholdt et Præstedømsmøde,

hvori megen nyttig Undervisning blev givet til Missionærerne og det lokale Præstedømme.

George S. Backman,
Skriver.

Konferencemøde i Malmö.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: P. Sundwall, Præsident over den Standinaviske Mission, B. M. Ravsten, Præsident over Malmö Konferencen, Peter Magnusson, A. Anderberg, Thomas Halversen og G. A. Sanders.

Lørdagen den 2den Maj, Kl. 8
Eftermiddag.

Mødet aabnedes i Foramlingslokalet med Afhængelse af Salmen Nr. 83, Bon af Præsident Ravsten og Salmen Nr. 84.

Præsident Ravsten bod de Tilstedeværende Velkommen, hvorefter Missionærerne afgave Rapporter; det fremgik af disse, at Evangeliet gjorde god Fremgang i Konferencen, men der var en følelig Mangel paa Missionærer.

Salmen Nr. 96 blev dernæst afungen.

Præsident Ravsten oplæste følgende Rapport: Konferencen har 5 Grene, 5 Missionærer fra Zion, 8 Eldster, 7 Præster, 8 Lærere, 3 Diaconer, 186 Medlemmer, Total 212. I sidste Halvaar bleve 24 Personer døbte, 3 emigrerede, 3 døde, og 2 bleve udelukkede. Missionærerne have besøgt 1105 Familier, haft 659 evangeliske Samtaler, afholdt 241 Foramlinger, uddelt 451 Skrifter og solgt 82 Bøger; 48 Personer betale Tiende, og 82 abonnere paa »Nordstjärnan«.

Præsident Sundwall talte om Missionens Tilstand og opmuntrede til Trofasthed og fortsat Bestræbelse for Evangeliets Udbredelse.

Mødet sluttedes med Afhængelse af Salmen Nr. 91 og Takfigelse af Eldste A. Anderberg.

Søndagen den 2den Maj,
Kl. 10 Formiddag.

Eldste N. A. Mørk med en Del af Menighedens Sangkor fra Kjøbenhavn var tilstede og ledede Sangen.

Mødet aabnedes i Templet „Sejerkronens“ Sal med Afhængelse af Salmen Nr. 138, Bon af Eldste Sv. Eversen og Salmen Nr. 249.

Eldste P. Magnusson talte om Guds Børns Enighed og Verdens Egenlydighed overfor Sandheden.

Salmen Nr. 253 blev dernæst afungen.

Eldste Sv. Eversen fra Kjøbenhavn læste 2 Thes. 2, 13—17. og forklarede dets Anvendelse paa de Sidste Dages Hellige.

Præsident Sundwall talte om de mange forskjellige Anstuelser, der herske i Verden om Evangeliet, og formanede til at afstaa fra Synd.

Mødet sluttedes med Afhængelse af Salmen Nr. 86 og Takfigelse af Præsident Ravsten.

Eftermiddag Kl. 1.

Mødet aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 5, Bøn af Ældste A. Anderberg og Salmen Nr. 39.

Ældste N. A. Mork og Præsident Ravsten bære Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse.

Salmen Nr. 44 blev derefter afsluttet.

Præsident Sundwall omtalte Barne- daab og Konfirmation som Menneskebud og forgjæves Gudsdyrkelse.

Mødet sluttedes med Afhængelse af Salmen Nr. 191 og Taksigelse af Ældste P. Magnusson.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet blev afholdt i Sofielund og aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 127, Bøn af Ældste T. Halverjen og Salmen Nr. 107.

Ældste A. Anderberg talte om Evangeliets første Principer og Israels Indsamling.

Salmen Nr. 103 blev dernæst afsluttet.

Præsident Sundwall talte om Nødvendigheden af at kjende vore Pligter og at udføre dem. Han foreslog først Kirkens og dernæst Konferencens Autoriteter som følger: B. M. Ravsten, Forstander for Malmö Gren og Præsident for Skåne Konference med George A. Sanders som Medhjælper, Peter Magnusson, Forstander for Lunds Gren, A. Anderberg, Forstander for Kristianstads Gren, og Thomas Halverjen, Forstander for Karlskrona Gren. Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Konferencemødet sluttedes med Afhængelse af Salmen Nr. 250 og Taksigelse af Ældste A. Lundquist.

Mandagen den 4de blev et Præstedømsmøde afholdt, hvori mange gode Raad og Instruktser bleve givne til Missionærerne.

J. D. Malmström,
Striber.

Aandernes Forudtænkelse.

Tale af Præsident W. Budge, holdt i Paris, Idaho, den 17. December 1895.

Jeg vil læse Følgende af et Brev, dateret den 24. Juli 1895, som maaske vil gjøre hyderligere Forklaring unødvendig angaaende min Tilstedeværelse her i Aften:

„Jeg er lige hjemkommen fra en Madam Pattons Begravelse, hvor jeg lyttede til Deres Bemærkninger ved Digtalen. Tillad mig at fremsføre et Par Spørgsmaal angaaende Deres Bemærkninger. Hvorledes kan De harmonere Lærdommen om Aandernes Forudtænkelse med Joh. 1, 14—18; 3, 16—18; 1 Joh. 4—9, at Kristus er Guds enbaarne Søn? De vil indse, at dette ikke kan have Hensyn til den

Tid, Kristus blev født til Verden, da der paa anden Maade ikke vilde være nogen Mening i at sige: „Thi jaan elskede Gud Verden o. j. v.“ Paa den Maade, som Kristus blev undfangen, havde Gud kun en Søn; Andre blive Sønner ved Adoptering, naar de blive Kristne (Joh. 1, 12.). De vil let indse, hvorledes Ordet „Søn“ er forvirret i Deres „Gaandbog for Bibelforskere“.

Jeg svarede Hr. Boyd, at det var en meget travl Tid, og at jeg vilde foretrække at vente og senere besvare Spørgsmaalene offentlig.

Forudtænkelse. Hvorledes harmonerer jeg Forudtænkelsens Princip

med den af de Kristne erklærede Paa-stand, at Gud havde kun een Søn. Jeg burde maaske her sige nogle Ord til Oplysning for de Unge angaaende Meningen af Ordet Forudtilvarelse. Forud bethyder tilforn, før Noget; Me-ningen af Ordet Tilvarelse kjende I Alle, og Meningen af de to Ord i Forbindelse er derfor: før en speciel Tilvarelse eller en Tilvarelse før en anden. Ordet, saaledes som det anvendes af os ved Læren om dette Princip, bethyder en Tilvarelse i et andet Liv, før vi indgik i dette Liv, før det nærværende Liv begyndte. Vi kunne spørge: Hvad forstås der af baade Sidste-Dages Hellige og Kristne ved Menneskets Oprindelse og nuværende Tilstand? En Eksistens giver sig til- kjende i vor nuværende Tilvarelse, en levende Aand og et dødeligt Legeme. Det Forkrænkelige bærer i sig selv Udelæggelsens Sæd; det dør. Aanden er udødelig, paastaa de Sidste-Dages Hellige. Den eksisterede, før det døde- lige Menneske blev til; den eksisterer nu i det dødelige Væsen, og den vil vedblive, efter at det dødelige Taber- nakel har opfyldt sin Hensigt. Vore kristne Venner paastaa, at Aanden ek- sisterede ikke før det nærværende Liv; Kristus, sige de, udgjør den eneste Und- tagelse; han var den Enbaarne, den eneste Søn født af Gud i Aanden, og Mand og Kvinde havde ingen Til- værelse, før de kom her. De Sidste- Dages Hellige tro, og Skriften lærer, at Aanden eksisterede, før Dødeligheden begyndte paa denne Jord, medens de Kristne sige, at det er en falsk Lære; at Aanden eksisterede ikke, før Legemet blev til. Denne Anskuelse frembringer den Ide, at da Legemet blev undfanget, blev Aanden skabt, at Aandens og Lege- mets Liv begynde samtidig. Banskelig- hederne ved denne Ide er, at Noget, som er evigt, er frembragt ved et Væsen,

der er Døden underkastet, og strider mod Guds Ord i Hebr. 12, 9., hvor der siges, at Gud er alt Kjødets Aanders Gud. Det Dødelige kan ikke bidrage til og har aldrig bidraget til at frem- bringe det, som er udødeligt. Vore første Forældre bleve skabte udødelige, men formedelst Faldet bleve de døde- lige, og deres Afkom blev som en na- turlig Følge ligeledes dødeligt. Jo- hannes siger i 3, 6: „Hvad, som er født af Kjød, er Kjød, og hvad, som er født af Aanden, er Aand.“

Derfor vi tro de citerede Skrift- steder, kunne vi ikke betvivle, at Gud og ikke Mennesket er vore Aanders Fader. Det er vel sandt, at Jesu Moder var dødelig, men det maa er- indres, at han i sit jordiske Liv var delagtig i vore Skrøbeligheder (Mat. 8, 17.) og blev Døden underkastet. Men, sige Modstanderne, vi tro heller ikke, at den dødelige Mand og Kvinde kan frembringe det, som er udødeligt; men Gud kan skabe Aanden, naar Legemet er frembragt. Vi ville ikke paatage os at bestemme Guds Magt; vi forsøge kun paa at lære hans hellige Love. At indrømme den sidstnævnte Paa-stand vilde fremkalde en anden Banskelighed, nemlig, at Gud i seks Dage fuldendte Skabelsen, Mennesket indbefattet, medens endnu kun Adam og Eva eksisterede af Menneskeslægten. Derfor Gud skaber Aanden, naar det dødelige Tabernakel bliver til, kunde han ikke have fuldendt sin Gjerning i seks Dage; men med Hensyn til dette har han ikke ladet os i Uvidenhed, hvilket vil blive nærmere forklaret, naar vi komme til at tale om Aandernes Tilblivelse, før denne Verdens Grund- vold blev lagt.

Baade Skriften og Fornuften leder os til den Slutning, at det forkrænke- lige Menneske, Døden underkastet, kan

ikke bidrage til at skabe en udsødelig, evigvarende Land, og efter som Gud er alt Kjods Anders Fader, er enhver Bestræbelse af Presbyterianerne og Andre for at lære det Modsatte kun en Strid mod Gud og hans Plan.

Er ikke Gud Alles Fader? Jo, han er alle Anders Fader, lige saa vel

som han drager Omfjerg for dem; men i sin Bisdom bruger han mange Midler for at fuldføre sine Hensigter; derfor siger Paulus i Hebr. 12, 9: „Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Opfyngtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Andersnes Fader underdanige og leve?“

(Fortsættes.)

Blandinger.

Fyrstemord. Nasjr-ed-din, Schahen af Persien, blev myrdet den 1. Maj Kl. 4 Eftermiddag i en Alder af 65 Aar. Mordet foregik i den ydre Gaard af en Balsartspads, som Kongen besøgte. Morderen, der er en Fanatiker, affyrede et Pistolskud paa Kongen i saa Stridts Afstand; Kuglen traf i Nærheden af Hjertet, og Døden paafulgte snart.

Folketælling. Den nylig i Paris afholdte Folketælling viser, at Indbyggernes Antal er tiltaget med 86,250 siden 1891 og nu udgjør 2,511,955.

Dødsfald.

Niels L. Lund, født i Seest, Anst Herred, Jylland, den 24. Februar 1841, aannammede Evangeliet paa sin Fødeegn i 1861 og virkede som Missionær i Fredericia Konference fra 1862 til 1864. Sidstnævnte Aar emigrerede han til Utah. Fra 1884 til 1886 udsørte han en Mission til de nordvestlige Stater og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Mount Pleasant, Utah, den 18. Marts 1896.

Indhold.

Tale af D. Cannon.....	241	Sucesjion	250
Frelse.....	244	Konferencen i Göteborg.....	251
Tankefprog	247	Konferencen i Malmö	253
Red. Anm.		Andersnes Forudtillværelse	254
Et Blik paa Konferencen.....	248	Blandinger	256
Afløsning	249	Dødsfald	256

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (V. Peterien).

1896.